

Стефанія
Шумило



З вірою
у серці



Стефанія Шумило

З вірою у серці

Поезії



Дрогобич
Видавнича фірма
«Відродження»
2003

УДК 821.161.2-1
ББК 84.4УКР6-5
III 96

Друга збірка Стефанії Шумило „З вірою у серці“ – це ніби продовження першої „З любов'ю до рідного краю“, яка вийшла 2002 р. і відразу ж була нагороджена дипломом I ступеня VI конкурсу ім. Мирона Утриска. Тут і поезії, присвячені Україні, нашому народові, котрий перебуває під Божою опікою, і вірші-молитви за долю рідного краю, і звернення до його тяжкої історичної долі. Окремим циклом – вірші, присвячені борцям за волю – воякам УПА, дивізійникам, мирним українцям, що каралися по ворожих катівнях. Зворушливими є особисті ремінісценції у творах поетки – від огорнутих серпанком далеких дитячих спогадів про повстанців у батьківській хаті до щасливих віршів про рідне село, про Трускавець, Львів.

Окремо слід згадати вміщені у збірці два вірші Грини Федини – померлої сестри авторки.

Досить повно репрезентована в книзі й інтимна лірика – вірші про кохання, про чар перших ніжних порухів душі, про високу любов до матері й сестри.

У збірці є також вірші на дитячу тематику. І, безперечно, не можна оминати увагою пісні на слова авторки та святочні віншування.

Сподіваємось, що поезії Стефанії Шумило не залишать байдужим жодного читача.

Музика Євгена Коніва



Редактор Ярослав Радевич-Винницький

Художнє оформлення Василя Сави, Ігора Бабука

III 4702640202-5 Без оголош.

2003

ISBN 966-538-138-5

© С. Шумило, 2003.

© ВФ „Відродження“, 2003.

Існнн совісті

В святковий день у церкві дзвонять дзвони
І кличуть нас молитись в Божий храм.
А чи за Божим живемо законом,
Ми відповідь почуємо лиш там.

Якщо ти десь блукаєш блудним сином,
Прийди у храм, прощення попроси.
Бог задля нас віддав на муки Сина,
Щоб від гріха народ і світ спасти.

Прийди і встань перед Христом розп'ятим,
Поглянь на рани в крові дотепер.
Вінок терновий в Боже тіло вп'ятий –
Бог на хресті за нас у муках вмер.

Пошли молитву в каятті до неба,
Ти причиняв йому і біль, й печаль,
Проси в Ісуса прощення для себе,
Збуди за все у своїм серці жаль.

У храмі Божім Дух святий витає.
Відчуєш Божу ласку тут і ти.
За кожен вчинок іспит ми складаєм –
І доведеться нам відповісти.

23.09.2002 р.

Пам'ятаймо країни

*Люби ясне сонце і зірку,
Люби той народ, де живеш.
Шануй своїх друзів, бо рідко
Ти справжнього друга знайдеш.*

Живемо усі ми в Україні милій,
Де квітучу землю обмива Дніпро.
Де у Чорнім морі б'ють об скелю хвилі,
Пахне свіжим хлібом на полях зерно.

Є в письмі святому заповідь любові:
Ближнього любити, як Христос учив.
Щоби не ділити націю і мову,
Бо усі народи сам Господь створив.

В час, коли жив грішник, звіроловом знаний,
Онук сина Ноя, на ім'я Німрод,
Де Євфрат ніс води місто будували,
Там, де у долині грішний жив народ.

Башту захотіли до небес підняти,
Щоб себе прославить – вище за усіх.
Та Бог не дозволив грішним панувати
І дав різні мови кожному із них.

А творилось все це в старім заповіті,
Мали всі єдину мову ще тоді.
Покарав Господь їх: розіслав по світу.
Вавілонська башта – свідок тих подій.

У житті земному Бог усім керує.
Тож ми ні на кого не тримаймо зла.
Націю і мову кожний хай шанує,
Та у серці віра, щоб у нас була.

21.11.2002 р.

Я вірю

Я вірю в те, що час такий настане,
І Україна встане із колін,
Прийде весна, і зацвітуть каштани
Під вільним небом в Києві моїм.

Я вірю в те, що українська пісня
І рідна мова знову оживе.
І вже не будуть слуги проросійські
Насильно нам нав'язувать чуже.

Я вірю в те, що влада в Україні
Прийде до тих, хто нації сини,
Кому земля батьків його – святиня,
Хто спить і бачить українські сни.

Я вірю в те, що не зійде з дороги
В чиїм роду лилась за волю кров,
Хто виростав з дитинства в серці з Богом,
В кого горить до нації любов.

Я вірю в те, що час такий настане,
І Україна знову розцвіте.
Прийде весна, і зацвітуть каштани –
І нам засвітить сонце золоте.

5.04.2002 р.

Благовіщення

Злетів з неба ангел Божий,
Мовив до Марії:
„Ти святе дитя народиш,
Світові Месію“.

Затремтіла Благодатна
Зі страху спитала:
„Як таке могло би статись,
Мужа ж я не знала?“

І збулося... Вифлеємська
Зірка ясно світить,
Народився у стаєнці
Божий син – Цар світу.

5.04.2003 р.

Вифлеємська зірка

Вифлеємська зірка ясно засіяла,
Сповістила людям про Різдво Христа,
Де на сіні в яслах сина сповивала
Непорочна Діва – Мати пресвята.

Пастушки ягнята пасли у долині.
Ангел їм з'явився, радість сповістив.
В Вифлеємі-місті в пресвятій родині
Божий син родився, щоби світ спасти.

З вірою у серці весь наш люд невинний
В молитвах благає: „Боже, поможи!
І пошли, Ісусе, долю Україні,
Праведну дорогу, царю наш, вкажи“.

5.01.2002 р.

Христос воскрес!

Світ розбудив веселий гомін:
Нам радість дав Господь з небес.
Для нас гудуть церковні дзвони:
Христос воскрес, Христос воскрес!

Велике свято ми святкуєм –
Христос воскрес із мертвих днесь.
Земля і небо – всі ликують:
Христос воскрес, Христос воскрес!

І смертю смерть здолав Спаситель –
Співає нині люд увесь.
Щоб від гріха нас всіх звільнити:
Христос воскрес, Христос воскрес!

* * *

Радіють гори і долини,
Радіє рідна Україна,
Сонце всміхається з небес:
Христос воскрес, Христос воскрес!

З великим святом вас вітаєм,
Щастя і радості бажаєм,
Здоров'я дасть Господь з небес:
Христос воскрес, Христос воскрес!

Щоб щедрий урожай був в полі,
Щоб в нас було всього доволі,
Дай єдність, Боже, нам з небес:
Христос воскрес, Христос воскрес!

20.04.2002 р.

Святкова ніч

Нині ніч святкова – всюди колядують,
І яскрава зірка в небі мерехтить.
Тож Різдво Христове ми усі святкуєм.
День, коли син Божий в яслах народивсь.

В перші дні століття на початку ери.
Землю осінила та щаслива мить:
Засвітила зірка ясна в Вифлеємі,
І донині світло це для нас горить.

Лютував цар Ірод на своєму троні,
Та в віках не згасла істина свята:
Ми тисячоліття в вільній Україні
Радісно зустріли з вірою в Христа.

А уста невпинно просять у молитві,
Щоб не пролилася в нас невинна кров,
Щоби брат на брата не пішов у битві –
Дай нам розуміння, Боже, і любов.

У тисячолітті живемо ми третім:
Нам судилось жити в історичний час.
Хай дзвенить колядка по усій планеті,
І Різдво Христове хай єднає нас.

18.12.2002 р.

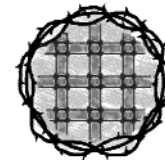


* * *

Візьми, читачу, книгу в руки
І вдумайся у зміст рядків:
Які терпів народ наш муки
Від лютих звірств більшовиків.

На сторінках цих – кров і стогін,
Знуцання нелюдів-катів,
Які понищили мільйони
Найкращих доньок і синів.

Мов дивляться на нас ті очі,
Що згасли від НКВД,
І нас усіх спитати хочуть:
Куди ж ми, друзі, знов ідем?



Голод 33-го

По всій Україні гудуть нині дзвони,
Свічки поминальні в скорботі горять:
Заморені голодом люду мільйони
В скорботній землі українській лежать.

В краю, де на полі зерно колоситься,
Жах смерті кружляв скрізь, немов чорний птах.
Принесені в жертву мільйони вкраїнців
Від голоду пухли й вмирали в хатах.

Там стихли надовго пісні голосисті,
Мов зникли з землі малюки гомінкі.
Бажання було лиш одне: „Їсти, їсти!“
І найвитриваліші стали слабкі.

І тинялись люди, неначе примари,
І трупи валялись в снігу до весни.
А хтось божеволів, ставав людоджером:
Дітей своїх навіть з'їдали вони.

Уздовж залізниці – нелічені жертви
Людей, що тікали від голоду в світ,
Аби рятувати родини від смерті,
Та в вічність проліг їх, знедолених, слід.

Всі села, немов від чуми, спорожніли
І перетворились в сумні цвинтарі.
Та чудом залишилися свідки живими,
Що перенесли ці страшні тягарі.

А голодомор вбивав наше майбутнє –
Отих сім мільйонів, хто землю тримав.
Трегіна із них були підлітки й діти.
Такої трагедії світ ще не знав.

Цей голод був штучний: щоб націю вбити,
Щоб знищити мову, і віру, й обряд
Та щоб яничарами край заселити,
Котрі не захочуть ні мови, ні свят.

З тамтешнього світу волають нам жертви:
Хай знають нащадки про голодомор.
Не маємо права із пам'яті стерти,
Який сталіністи чинили терор.

Вставай, мій народе, йде суд справедливий,
Вклонімся тим нині, хто жертвою впав.
Ми судим того, кого ще не судили.
Того, кого світ весь злочинцем признав.

13.02.2003 р.

Злобницям кари не минути

*Жертвам НКВД
в катівні м. Дрогобич*

Ми „визволителів“ своїх
Із хлібом-сіллю зустрічали.
Ніхто подумати не міг,
Що в пастку ворогу попали.

Враз скрізь арешти почались,
Борці щезали за свободу.
Свідомий люд дівався кудись
Під гаслом «вороги народу».

І нації найкращий цвіт
Вбивали в стінах казематів.
Кривавий свій злочинний слід,
Їм не вдалося приховати.

І свідки тих страшних подій
За стільки літ заговорили.
Відчув з нас кожний жах і біль,
Як яму злочинів розрили.

Були засипані вапном
Людей невинних кості тлінні.
Чи сплять кати спокійним сном
У незалежній Україні?

І впізнавати йшов народ,
Хоч рвалось серце, мліли люди.
Скелети, складені з кісток,
Були в дворі тюремнім всюди.

За написом на гребінці
Впізнав старенький батько сина.
З простеньким перснем на руці
Доньку впізнала мати сива.

Не всі останки віднайшли,
І імена не всі відомі,
Бо не за методом одним
Вбивали їх кати червоні.

В одних розбите все лице,
А в інших цвяхи в череп вбиті.
Їх катували всіх живцем
Колочим дротом оповитих.

Крик рвався в небо, наче птах,
Стихав навіки неповторно.
Кати вмикали по цехах,
Щоб крик глушити, рев моторів.

В містах великих і малих
Тих сотні тисяч в Україні,
Що мученицьку смерть знайшли
В тюремських стінах, у катівнях.

Отож не думайте, кати,
Що все без кари так минеться –
За злочини відповісти
Вам перед Богом доведеться.

28.01.2003 р.

Чорна субота

*Жертвам авіакатастрофи
27 липня 2002 р.*

Трагічний випадок у Львові
Всю Україну сколихнув,
Святкове повітряне „шоу“
За мить на траур повернув.

Суботній день. Стояла спека.
Веселий настрій був у всіх,
Ніхто не знав, що небезпека
У Скнилові чекала їх.

Довкола все було святковим,
Стільки зібралося людей,
Бо на лєтовищі військової
Свій святкували ювілей.

І з ревом літаки літали,
Усе робили напоказ.
Пілоти там демонстрували
Цей свій найвищий пілотаж.

Одна лиш мить – і над землею
СУ-27 промчав, як „вихрь“, –
Змішалось все: тіла з ріллею –
Ніхто отямитись не встиг.

За що, скажіть, таке нещастя?
Хто був замовником, скажіть?
І цю річницю шістдесятю
Уже ніхто нам не простить!

За що ці люди скалічили?
За що стількох забрала смерть?
Ми стали свідками живими
Страшного злочину тепер.

Знов співчуття, гучні промови
І каяття в останній раз.
Знов виділяються мільйони,
Та знов навмисне нищать нас.

6.08.2002 р.

Шривоїсна ніч

Зимова ніч, дрімали зорі,
Вгортались в хмари снігові.
І вмить рознісся рев моторів
Та брудна лайка ворогів.

Машини, що були накриті,
Хтось під будинки підганяв.
Собачий лай несамопитий
На ноги всіх в ту ніч підняв.

І двері піками ламали,
А з вікон сипалося скло.
Усіх підряд арештували,
Бо так наказано було.

За що, скажіть? Невже хтось зрадив?
Та пошкодуйте хоч старих.
І лайка знов. Удар прикладом,
А потім голос той затих.

Та визнали в усіх провину:
Хтось партизанам їсти дав,
Хтось вголос думав про Україну,
А хтось багатим просто став.

Вагони напхом набивали,
І товарняк сопів, як звір.
Дорогу трупами вкривали
Із політв'язнів на Сибір.

У нас «провина» ця донині,
Бо український ми народ.
Ми любим гори наші сині
Й бурхливий шум Дніпрових вод.

3.01.2002 р.

Засвистав паровоз на пероні

Засвистав паровоз на пероні,
І вагон за вагоном помчав.
Донька й мати сиділи в вагоні,
Та розмови ніхто не почав.

І сиділи спина попри спину,
І руки доторкалась рука.
Мати чула ридання дитини,
Стогін матері чула дочка.

В різні тюрми попали за ґрати
У тайзі, де лиш звір лютував.
Там була Україна розп'ята,
«Старший брат» для нас долю кував.

Донька в небо дивилась щоночі,
Говорила з благанням слова:
„Якщо, місяцю, неньку побачиш,
То скажи, чи вона ще жива“.

Висихали незронені сльози,
Біль у грудях помалу стихав.
У снігах, де скрипучі морози,
Там барак політв'язнів стояв.

10.07.2002 р.

В тюрмі, де строгий був режим

В холодній камері в Сибіру,
В тюрмі, де строгий був режим,
Сиділа дівчина з Підгір'я,
Де стелиться туман, як дим.

Щоночі в пізнюю годину,
Коли наглядач вже дрімав,
Лилася пісня про Україну:
Тихенько десь юнак співав.

В роки такі ще зовсім юні,
Коли у жилах грає кров,
В вікно крізь ґрати заглянула
До дівчини палка любов.

І мовою, що розмовляли
Тихеньким стуком по стіні,
Не бачившись, передавали
Про щирі почуття свої.

Сухою кісткою з рибини
І ниткою із рушника
Шила там дівчина хустину
Для молодого співака.

Зуміла хлопцеві сказати,
Що хустку покладе між трав,
Як ввечір виведуть гуляти,
Аби собі на пам'ять взяв.

За ними стежили від рання,
Щоб покарати молодих.
На страту вивели кохання –
Їх розлучили назавжди.

15.07.2002 р.

Українським політв'язням

*Вас ранили кулі, знущались кати,
Та ви домоглися своєї мети.
Червона калина вам віти схиляє,
Моя Україна за вас пам'ятає.*

Над нами блакить українського неба,
І зорі вечірнії світять для нас.
Ішли ми на смерть, Україно, за тебе,
А кулі над нами свистіли не раз.

Нас тюрми московські тоді не злякали,
І кат в казематі нам в спину стріляв.
Холодні намети, смердючі підвали, –
Та дух український ніхто не зламав.

В Сибір нас везли у товарних вагонах,
Тихенько звучали українські пісні.
Ніхто вже не думав вернутись додому.
А дух український в нас жив і міцнів.

Тернистий свій шлях подолав із нас кожний.
Тепер ми зійшлися в єдину сім'ю
Усіх репресованих і політв'язнів,
Щоб втілити нині ідею свою.

І кожного року цей день ми святкуєм,
Ми свідки живі тих буремних років,
Якою ціною Україну здобули,
Як кров проливалась за землю батьків.

Моя Україно, візьми нас в обійми:
До тебе вернулися діти твої.
І серце радіє, бо ти тепер вільна,
Ми хочем спочити на рідній землі.

17.06.2002 р.

Воякам УПА

Боролись ви за волю України,
Кров проливали у важких боях.
На щастя, ви залишилися живими,
Та кожний з вас немов підбитий птах.

На каторгу в Сибір вас висилали
І в тюрмах вас наш ворог катував.
Ви клятву, дану вами, не зламали,
Як нагороду, Бог вам волю дав.

Своїх героїв визнають держави,
Їх світлу пам'ять свято бережуть.
А вашу честь повстанську обікрали:
В парламенті бандитами зовуть.

Ви з'їхались в столицю нашу Київ,
У рідне місто, вже на схилі літ,
Уже в роках, скалічені, безсилі,
І, як колись, дивується весь світ.

Бо героїзму більшого не знали,
Який тоді народ наш проявив.
На двох фронтах повстанці воювали:
Проти фашистів і більшовиків.

Тепер прийшли на площу незалежну:
Хай всі побачать вояків УПА,
Нехай побачать вас мужі державні –
Тих, хто у битвах вистояв – не впав.

Тепер вже вільна Україна-мати,
Але при владі нині більшість з тих,
Які не хочуть військом вас признати:
Ви воювали, справді, проти них.

15.10.2002 р.

Воякові УПА

Стоїть берізка за селом,
Де втоптана стежина.
Там спить повстанець вічним сном –
За рідний край загинув.

Там пам'ятник йому стоїть:
Він кріс в руках тримає.
В підніжжі матінка сидить.
Схилилась і ридає.

Удвох вони, немов живі,
З граніту край дороги.
Там йшов колись запеклий бій
За нашу перемогу.

А десь старенька мати ще
Чекає у хатині
Й сорочку в скрині береже,
Як спогади про сина.

Та син не прийде на поріг
До батьківської хати:
Там, де берізка, він поліг.
Там, де димлять Карпати...

*1.05.1973 р.
с. Викоти на Самбірщині*

У мундирах ворога

Воякам Дивізії „Галичина“

Ми голови схиляєм перед тими,
Хто в молодечому запалі йшов туди,
За що батьки боролись молодими,
Що не змогли здобути прадіди й діди.

Земля в вогні палала українська:
Тут двох ворожих сил ішов запеклий бій.
І хлопці-добровольці йшли до війська –
Від ворогів край рідний боронити свій.

Благословив на боротьбу їх сам Шептицький.
Пізніше написав і патріарх Сліпий.
Була це перша армія вкраїнська.
І, як стрільці колись, сини ішли у бій.

Співпали німців й наші інтереси,
Бо ворог наших ворогів є другом нам.
У складі зброї їхньої, есесів,
Створилася дивізія „Галичина“.

Здавалось, що візьмуть у руки зброю
І об'єднаються з вояками УПА.
Разом підуть вони у бій з Москвою,
Назавжди наш народ врятують від ярма.

Та сталося так, що вишкіл закінчився,
Стрільців всіх кинули на західні fronti.
Там дехто з них навечно залишився –
Стоять у квітах з написом хрести.

А скільки наклепів і звинувачень!
Шукають тих, хто б свідчення фальшиві дав.
Комусь це вигідно нас опорочить,
Щоб світ злочинною дивізією признав.

Вже на поразку йшла війна фашистам.
Фатальний жереб плани власні диктував.
І кинули під танки наше військо –
Під рідні Броди, там де повний був провал.

А ті, хто вижив, долі не скорились,
Пішли в ліси і приєднались до УПА.
Скалічені пішли у дезертири,
Багато хто з них безвісти пропав.

Кінця війни такого не чекали.
Стрільців злочинцями признали москалі.
По світі доля їх порозкидала –
Знайшли притулок на чужій землі.

1.11.2002 р.

Вирок

Сумно мати дивилась на сина,
Що лежав у просохлій траві.
Не призналась, чия це дитина,
Що кровинка ця мертва – її.

Кат нагайку тримав у правиці,
Обпікав все нутро, мов вогнем.
Прямо в серце націлив зіниці,
Копав тіло давно неживе.

І не втрималась мати – упала.
Мов сказали жорстокі кати.
Лише постріли знов пролунали.
...Там з берези стоять два хрести.

28.06.2002 р.

Скажіть усе

Барвінком синім зацвіла
З хрестом березовим могила.
Тут наша слава полягла,
Цвіт України схоронили.

Юначе, стій, не смій іти,
Вклонись могилі край дороги.
Вони ж були такі, як ти,—
Не дочекались перемоги.

Все віддали: любов, життя.
Холодна смерть їх не злякала.
Носили мрію у серцях,
Щоб в нас була своя держава.

Як жаль, що з нами мало тих,
Хто був, де рвалися гранати,
Зоставсь між мертвими в живих,
Щоб нині правду нам сказати.

Скажіть усе, хай чує світ,
Нехай нащадки наші знають.
Ви свідки тих буремних літ
Для тих, хто нині воскресає.

Скажіть про сльози матерів,
Благословляючих на битву
Своїх дітей, своїх синів,
Щоб рідний край наш боронити.

Скажіть: нема вже вороття!
Тепер не станем на коліна.
Воскресла слава з забуття,
Воскресла наша Україна!

10.04.2002 р.

Спогади про повстанців

(Подія в рідній хаті в с. Бабичі)

Сидять, було, у хаті партизани,
Вночі тихенько блимає ліхтар.
А фельдшер перев'язує їм рани.
В когось із ранених піднявся жар.

Був наче госпіталь у нашій хаті,
Була криївка, ліжковий режим.
А нам було наказано мовчати,
Нам довіряли, зовсім ще малим.

Не раз в повстанців на руках дрімала,
Про Україну слухала казки.
У кожну мить могла прийти облава —
Були в тривозі день і ніч батьки.

Наш батько був щоночі наче сторож
І пильнував, чи спокій у селі.
Якось почув він біля хати голос:
Із лісу нишком бігли москалі.

Була зима, усюди заметілі,
Довкола все засипав білий сніг,
На москалях були кожухи білі.
І батько їх помітити не зміг.

Неначе звірі, стали в двері бити.
Щоб всім схватись, був потрібен час.
Повільно батько йшов, щоб відчинити,
А мати тихо присипляла нас.

Ввірвались в хату, хтось кричав з докором:
„Чево одет и почему не спишь?“
„Ось, бачите, скрізь грип, і діти хворі,
І холодно, а біля них сидиш“.

Над ними старший враз немов сказився.
„Уходим вон!“ — він раптом закричав.
Мабуть, злякався, щоб не заразився.
Нас від біди Господь сам врятував.

20.10.2002 р.

Поклонімось могилі

(Подія в с. Бабичі на Радехівщині)

Не стихав кулемет десь за лісом.
Враз здригнулась земля від гранати.
Простелилася диму завіса.
У хатині заплакала мати.

Мати серцем біду відчувала,
І у грудях мов щось обірвалось.
А в „Березівці“ – ліс той так звали –
Тіло синове кров'ю стікало.

Торохтіли вози на морозі,
Фуркотіли налякані коні.
Залишились сліди по дорозі –
На снігу свіжі плями червоні..

Тіла мертві, прикриті брезентом,
Привезли у село, де читальня.
І пригнали людей туди з церкви,
Та ніхто з них не викрив страждання.

Там на сина дивилася мати,
Серце в грудях боліло, мов рана.
А сестра мов не бачила брата.
Не відводила погляд кохана.

Їх під тином тоді схоронили,
Але слава про них не померкла.
Стоїть братня повстанська могила
У їх ріднім селі біля церкви.

Поклонімось могилі тій нині,
Де спочили борці за свободу.
То є піт, то є кров України,
То є сльози мого народу.

16.12.2002 р.

Два постріли

*Полеглим за волю України братам
Василеві і Михайлові Кісичникам*

Шуміли сумно там ялини,
Де свій загін Різняк зібрав.
І погляд в далеч його линув.
Задумавшись, Роман сказав:

«Ми розійтися всі повинні.
Хтось може перейти кордон,
Бо зрідли, хлопці, наші сили,
І ми не виживем гуртом».

А вдома рідні батько й мати
Синів чекають кожну мить.
Забігти треба попрощатись,
А серце так чогось щемить.

І зажурився сивий батько,
Обняв обох своїх синів.
Вмивалася сльозами мати.
Тут не було прощальних слів.

Під лісом вже на них чекали:
Їх ворогові хтось продав.
Раптово черга пролунала –
Один з братів на землю впав.

Не зміг залишити брат брата,
Враз закипіла в грудях кров.
– А може, вдасться врятуватись?
Та знав, що в руки смерті йшов.

Вже сили не було й надії:
Смертельно ранений був брат.
З словами „Слава Україні!“
Навів на брата автомат.

І обнялися на прощання.
Два постріли ... з останніх сил.
Лежать герої-трускавчани,
Брати Михайло і Василь.

02.03.2003 р.

Хлопець з Волині

Андрієві Макарчику

Хотілось жити нам на волі,
Щоб на колінах не стояти –
Взяли у руки міцно зброю.
Синів благословила мати.

Щоб добре ворога впізнати,
Своя потрібна там людина.
Кого із нас туди послати? –
Враз думка виникла єдина.

Є хлопець молодий з Волині,
Він в них в міліції працює.
Не підведе, ріс в Україні,
І ворог не відреагує.

Та й запросили так зненацька
У гості на Різдво до столу.
І там тоді сам „Макомацький“
Провів з ним ділову розмову.

І гість почав розповідати,
Що в них колгосп, аж серце рветься.
А там сестра його і мати –
Нелегко їм тепер живеться...

Допомагав він нам свідомо:
Всім так хотілось перемоги.
Та кожний знав, що нам нікому
Немає вже назад дороги.

Хотів він щастя для народу,
Щоб в нас була своя держава.
Та зрадив хтось. У нагороду
Сибірська каторга чекала.

25.12.2002 р.

І шуміли над ними ялини

Ці стежки заросли вже травною
Там, де буки й ялини стрункі,
Де ішли партизани до бою
За край рідний, за землю батьків.

Вони клятву дали Україні
І долали тернистий свій шлях.
Знав з них кожний, що, може, загине.
Біль і смуток застиг на устах.

І шуміли над ними ялини,
Вітер думи сумні розганяв.
Деся там вдома чекала дівчина
Свого сокола з лісу щодня.

В молитвах сива мати благала,
Щоби син переможцем вертався,
Щоб їх слава повік не згасала
І щоб рідний наш край процвітав.

Розвівається нині стяг волі,
Під яким партизани йшли в бій.
З забуття воскресають герої –
Поклонімося мужності тій.

10.11.2001 р.

Листоноша

Зійшлися у дворі сусідки
І сіли в затінку під грушу,
Нові обговорили плітки,
Чекаючи на листоношу.

Вона прийшла і посміхнулась,
До них присіла на хвилинку,
Легенько сумку розстібнула.
В очах сховалася хитринка.

Що принесла – не відгадаєш:
Чи радість, смуток, а чи гроші.
І на лиці не прочитаєш.
Такою бути листоноші.

– А я, – промовила сусідка, –
Колись сама листи носила,
Була часів воєнних свідком,
Що й розказати все не сила.

Весь день із сумкою, вже й вечір,
На тебе скрізь давно чекають
Допитливі дитячі очі,
Жінки, стривожені в печалі.

Безслідно люди пропадали,
Репресії були щоночі.
Родини вісточки чекали –
В сльозах відводила я очі.

Носила із війни новини,
Скрізь чула розпач, крик, прокльони.
Здавалось, я у цьому винна.
І пульсувала кров у скронях.

Ще б довго так розповідала.
Але повіяв вітерець:
Рукою дівчина махала
І подавала папірець.

– Вам телеграма, ось читайте,
Несіть веселу вістку в дім:
„Ми вас вітаєм. Приїжджайте.
Ви бабця вже. Привіт усім!“

Від радості тремтіли руки,
І зникли спогади, як сни.
Тож хай ростуть наші онуки
В добрі, в любові, без війни.

06.10.2002 р.

Де від вітру колишеться жито

Раз збирався стрілець у дорогу,
Осідлав вороного коня.
Мати тихо промовила: «З Богом!»
Сумно в хаті прощалась рідня.

Він кохану обняв на прощання,
Поцілунком до уст дотуливсь.
Подав батькові руку востаннє,
Рідній матері низько вклонивсь.

Скочив вмить на коня вороного,
Наче вітер, у степ поскакав.
З жалю серце стискалося в нього,
Тільки цього ніхто вже не знав.

І упав він далеко від дому,
Де за волю гриміли бої.
Затужила кохана по ньому.
Принесли сумну вістку рідні.

Де від вітру колишеться жито,
Там стрілець молоденький лежав.
Біле тіло землею прикрито.
Кінь вороний над ним сумував.

10.10.2002 р.

Ми вільні назавжди

*Нам Бог дав щедрий подарунок:
Дав волю в рідному краю.
Любімо нашу Україну,
Шануймо матінку свою.*

Летіла вістка радісна й бентежна
Від гір Карпат до моря берегів.
Держава наша стала незалежна.
Цей день для нас сам Бог благословив.

Минали дні, роки, цілі століття.
Народ наш прагнув волі кожну мить,
І сталось диво: раптом серед літа
Над нами рідний прапор майорить.

І грають хвилі срібні в Чорнім морі,
Рече могутній красень наш Дніпро.
Димлять Карпати, рідні наші гори.
Цей день для нас – найбільше торжество.

Вже стільки років ми, на правду, вільні,
Ми вже звільнились від ярма Москви.
Тепер хай квітне рідна Україна,
Великий Боже, нас благослови!

До тебе, Отче, молилось, як вмієм,
Щоб Україну ти для нас вберіг.
Подай нам, Боже, єдність й розуміння,
Тебе благаєм в молитвах своїх.

12.08.2001 р.

Та знай, Україно

*За рідну неньку Україну
Я смерть прийму, не заважаюсь.
Велика націє-родино,
Перед тобою присягаюсь.*

Під небом осіннім повстанець упав,
В селі Озоряни на полі.
Він мав псевдо „Сірий“ – так Провід назвав.
Двадцятий рік йшов юнакові.

Він мріяв про те, щоб наш край процвітав,
В добрі жила кожна родина,
Щоб рідну нам землю ніхто не топтав,
Щоб вільна була Україна.

Він вірив, що скоро настане той час –
Порвуться ворожі окупи,
І пам'ять про мертвих покличе всіх нас
До Віри, Надії й Любови.

На честь його імені ношу ім'я
Я, син того славного роду,
І втілюю нашу ідею в життя
На щастя країни й народу.

Та знай, Україно, на клич твій святий,
Як син, відгукнувся я по праву,
Себе, мій народо, тобі присвятив –
Збудуємо вільну Державу.

12.04.2002 р.

Ми любили Україну

*Ми калину для вас посадили,
Щоби буйно весною цвіла,
Щоби ягоди низько схилила.
Про вас слава щоб вічно жила.*

Ми любили життя, сине небо, і сонце, і зорі,
І кохання вогонь в нашім серці палав.
Ми любили свій край, не могли більше жити в покорі
І щоб землю українську наш ворог топтав.
Ми взяли в руки зброю, щоби плекану мрію здійснити,
Віковичну надію усіх поколінь,
Щоби націю нашу і славу батьків відродити,
Щоб народ український піднявся з колін.
Ми любили життя, а найбільше любили Вкраїну,
Нас усіх об'єднав прапор «Воля чи смерть».
Лине в небі вечірньому пісня ключем журавлиним.
Наша слава повстанська не згасне, не вмре.

17.03.2002 р.

Ми українці

Пишаймося, що є така земля:
Ланів – колосся золоті простори,
Гірських потоків лине дзвін здаля,
В обіймах сонця грають хвилі в морі.
Пишаймося, що ми такий народ:
Наш стяг і слава – Маківки вершина,
Козацькі чайки, шум Дніпрових вод,
І сива Русь – відтіль моє коріння.
Пишаймося, що дух наш, як граніт,
Бо не змогли терором нас зламати –
З руїн воскресла через триста літ
І квітнеш нині, Україно–мати.
Пишаймося, що наша це земля,
В піснях своїх сплітаймо слави вінці.
Судилось нам пройти тернистий шлях.
Пишаймося, що ми є українці.

20.11.2001 р.

Розцвітай, Україно

*Любімо рідну Україну
Так, як любив її Тарас,–
Убогу в латаній свитині:
Вона розквітне ще для нас.*

Ти, моя Україно, мій калиновий краю,
Ти у небі вечірньому світло зірок.
Буйний вітер в степах твої трави гоїдає,
Твої землі квітучі вмиває Дніпро.

Не сумуй, Україно: той день недалеко,
Як додому повернуться діти твої.
Вони там, в чужині, мов бездомні лелеки,
І без рідної мови, без роду й сім'ї.

Розцвітай, Україно, і буде в нас свято,
Ясне сонце для твого народу зійде.
Не свистять більше кулі й не рвуться гранати.
Нас до кращої долі Господь поведе.

Віє вітер з України

Віє вітер, гонить хмари, хмари з України,
А я з ними розмовляю і думками лину.
Лину я у ту хатину, там, де батько й ненька,
В них залишила я сина й донечку маленьку.

Ние серце, ллються сльози, та ніхто не бачить,
Як далеко на чужині я за ними плачу.
Часом груди жаль стискає, в тузі дні минають:
Наші діти в Україні без нас виростають.

Тисячі тут українців, не лише в Європі,
Розійшлися по цілім світі в пошуках роботи.
Сходяться заробітчани, співають тихенько,
Щоб згадати рідну хату й Україну-неньку.

10–12.03.2002 р.

Солдат України

Тихо шепчуться з вітром ялини.
Ніч накрила все темним крилом.
А на варті солдат України
Стереже наш Державний кордон.

Наче в сон, хлопець в спогад поринув:
Ніжно чеше дівочу косу,
Ось і мати стоїть коло тину,
Кінцем хустки втирає сльозу.

У саду червоніє калина,
Де співали всю ніч солов'ї.
А довкола краса України,
Неосяжні простори її.

Колись батько служив в чужім світі,
Що тоді називався „Афган“.
Скільки впало там нашого цвіту,
І привозив їх „чорний тюльпан“.

Раптом сови порушили тишу,
Пурхнув з гілки сполоханий птах.
Стис юнак автомата міцніше:
Може, ворог крадеться в кущах?

Мирне небо зірки ясні вкрили,
Місяць промінь на роси кидав.
А юнак у солдатськiм мундирі
Україні присягу складав.

01.12.2001 р.

Нам жити для себе пора

Не дрімай, український народі,
А літай в небі сизим орлом.
Та невже ти не прагнеш свободи
І байдужий, що звешся хохлом.

Чого доля наш край обминає?
За гріхи пожинаєм плоди.
Прости, Боже, нас, щиро благаєм:
В трудний час нам на поміч прийди.

В гори знімемо крила орлині,
Злетимо до небесних висот,
Та й врятуєм свою Україну –
І нескорений встане народ.

Ми вдихнемо повітря в Карпатах,
Нап'ємося води із Дніпра
І дамо ворогам нашим знати,
Що нам жити для себе пора.

20.01.2002 р.

Моя земля, що зветься Україна

Літає сокіл високо у небі,
Широкі крила розпростер свої.
В думках я лину, краю мій, до тебе –
Там, де в гаю калина й солов'ї.

У літній вечір сяють тихі зорі,
Колоссям жито шелестить в полях,
І сходить сонце над сосновим бором,
Співає пісню жайвір в небесах.

Веселка в річці воду позичає,
Грім заgrimів й за хмарами десь щез.
Моя земля новий день зустрічає,
Благословляє нас Господь з небес.

Моя земля, що зветься Україна, –
Вітчизна наших славних козаків.
В вечірнім небі пісня журавлина,
Лани широкі стиглих колосків.

28.07.2002 р.



Немеркнуча зоря

*Любов – це гри душевної азарт,
Це почуття непереможне.
То даний Богом з неба дар,
А деколи це – кара Божа.*

Пташки співали навесні,
Акації цвіли духмяні.
Прийшло до мене наче в сні,
Моє кохання довгождане.

Ввірвалось в душу, мов гроза,
Мов в небі туга журавлина,
І кришталева, як сльоза,
Як скрипки музика чарівна.

Вмлівало в серці почуття,
Душа від пристрасті палала.
Здавалось піснею життя,
І казкою, що не кінчалась.

Великий, даний з неба дар
Я прийняла, як Божу милість.
Кохання непогасний жар
Усім відчутти не судилось.

Цвіт білий, наче сніг, летить
І стелить пелюстки під ноги.
Зоря немеркнуча горить,
Зоря кохання неземного.

31.12.2002 р.

Три жінки

Сотворив Бог жінку по своїй подобі –
Дав їй в груди серце, сповнене добра.
Ми у кожній жінці бачим три особи:
Мати і дружина, мила нам сестра.

Жінка – твоя мати, що на світ родила.
Жінка, що дружина, доля вас звела.
Ти з сестрою виріс, це твоя родина.
Щоб завжди ця трійка в кожного була.

Як до няньки прийдеш, голову прихилиш.
В час трудний розраду ти знайдеш в сестри.
З вірною жоною все життя розділиш –
Ці жінки потрібні нам в житті всі три.

16.03.1997 р.

Королева мрії

Обніми свою кохану,
В очі голубі заглянь –
Враз на серці любо стане,
Зникне смуток і печаль.

Ніби небо прояснилось
З-під дівочих чорних брів.
Сонце золотом всміхнулось,
Світ неначе звеселів.

Поцілуй уста рожеві
І до серця пригорни
Мрії ніжну королеву,
Що приходила у сни.

Шепчуть щось уста розкриті,
Голос, мов струна, бринить.
Найщасливіші у світі
Всі закохані в цю мить.

22.02.2003 р.

Я гуляла у полі

Я гуляла у полі з тобою,
Коли маки й блавати цвіли.
Де колись ми зустрілись обое,
Ти навіки мене полонив.

Там, де маки червоні у житі,
Тихо з вітром шепоче трава.
Ти єдиний у цілому світі
Говорив найніжніші слова.

Десь в гаю закувала зозуля,
Перепілка кричала в житах.
Ми в обіймах до серця горнулись,
В поцілунку злилися уста.

10.08.1998 р.

Де схилилась верба

Твої очі мов небо блакитне,
І брова ніби чайки крило.
Твоя посмішка мила, привітна
В мою душу запала давно.

Чуєш: буду тебе я чекати,
Де схилилась верба до води,
Там, де пахне між травами м'ята,
В тихий вечір до мене прийди.

Сяде сонце за ліс спочивати,
Вечір роси розсипле рясні.
До світанку ми будем гуляти,
Нам світитимуть зорі ясні.

Де схилилась верба над водою,
Вітер трави шовковій гойдав.
Ми стояли обое з тобою,
Соловейко для нас щебетав...

10.09.2002 р.

Від тебе йду

Від тебе йду, моя любове,
Мене, як зможеш, то забудь...
Пізнала щастя я з тобою,
Те щастя, що коханням звуть.

Ми, як в раю, були обое,
Пили нектар з коханих уст.
На згадку все візьму з собою
І волі Божій покорюсь.

Колись згадаю твої очі,
Бездонні, наче океан,
Як зорі ясні серед ночі
І непокірні, як вулкан.

Згадаю голос твій, як казку,
Мов оксамитова струна,
І рук твоїх шовкових ласку,
І смак червоного вина.

Від тебе йду, щоб не вертатись,
Щоби кохання зберегти.
Тебе не можу не кохати,
Та мрії нам не досягти.

Все, що було, – було прекрасне –
Найщасливіша мить життя.
Все не скінчилось, не погасло –
Не впало в морок забуття.

Нам не потрібно слів прощання –
В щасливу мить ти все сказав...
Лиш не сумуй, прошу, коханий,
Не мали ми на більше прав.

23.03.2003 р.

Це був міраж

*Не плач, кохана, не журися,
Коли образив хтось тебе,
А щиро Богу помолися –
Як день вчорашній, все пройде.*

Для тебе я була зорею,
Світила в темряві нічній.
Ти був підтримкою моєю
В житті щоденнім нелегкім.

В тобі хотіла бачить друга,
На сильне спертися плече,
Ділили радість і тривоги.
Тепер немов удар в лице.

Чому так сталося? Я не знаю.
Яка причина – підкажи,
Що зустрічі я уникаю.
Ми стали враз немов чужі.

Дзвонити я тобі не хочу,
І не подзвониш ти мені.
Усе пройшло, мій найдорожчий,
Зів'яли квіти на вікні.

Тебе я більше не чекаю,
І не чекаєш ти мене.
Нема ні смутку, ні печалі,
Лиш в грудях серце кам'яне.

Нема питань, нема пояснень,
При зустрічі нема розмов.
Усе скінчилось передчасно:
Це був міраж, а не любов.

01.09.2002 р.

Прощай

Білим цвітом скрізь весна буяла,
Наче знову випав пізній сніг,
Тихим вітром пелюстки зривала
І коханим сипала до ніг.

Ми в саду під вишнею сиділи,
Голос твій дзвенів, немов кришталь.
Вперше я обняв тебе несміло,
Цілував малинові уста.

Я вдихав твого волосся запах,
Ніжний аромат весняних трав.
Я свою любов зустрів в Карпатах,
Тільки щастя свого не вгадав.

Ти світила зіркою для мене,
Променем ласкала золотим.
А тепер лиш мрія нездійсненна
Журавлем у небесах летить.

Закрутилось все, неначе вихор,
Буря мої мрії рознесла.
Ти мені „прощай” сказала тихо
І надвоє серце розсікла.

Я тепер не плачу, не ридаю,
Біль у серці перейшов в печаль.
Я тебе вже більше не чекаю,
Та б'є дзвоном тихе те „прощай”.

02.04.2002 р.

Я так хотіла б все забути

Я так хотіла б все забути –
Хвилини нашого кохання.
Пили ми любощів отруту,
Не знали, що прийде страждання.

Той теплий вечір над водою,
Де розливався запах рути.
Ми цілувалися з тобою –
Я так хотіла б все забути.

Твій голос і твою розмову,
Мов музики відлуння, чути.
І дотик рук твоїх шовковий –
Я так хотіла б все забути.

Тебе давно я не чекаю.
Бо втрачене не повернути,
Нема ні смутку, ні печалі –
Я так хотіла б все забути.

Якби знайти таке джерельце,
Щоб забуття в нім зачерпнути,
Аби не нило в мене серце –
Я так хотіла б все забути.

19.12.1995 р.

На Купала

На Івана на Купала
В лісі папороть цвіте.
Рано-вранці умивалось
В небі сонце золоте.

Поговір є у народі:
В ніч цю творяться дива.
Сонце ввечері заходить –
Все немовби ожива.

Хто опівночі у лісі
Диво-квітку віднайде:
Буде той найщасливішим.
Щастя, знай, само прийде.

Там плетуть вінки дівчата
Й кидають їх на ріку.
Так їм хочеться вгадати,
Долю матимуть яку.

Цілу ніч вогонь палає,
Багрянють небеса.
Всюди весело співають,
У вінку в дівчат коса.

На Івана на Купала
Не стихають голоси.
У народі так назвали
Свято юності й краси.

20.12.2002 р.



Моє село

*Моє село, моя столиця,
Моя маленька батьківщина.
Моя тут батьківська світлиця,
Коріння тут моє родинне.*

Дорога в'ється в Луцьк зі Львова
Поміж сади, ліси, поля,
Де верби хиляться додолу,
Лелека над гніздом кружля.

Там Буг несе блакитні хвилі,
І чайки весело кричать.
А там село, до болю миле,
Мене гостинно зустріча.

Стоїть за лісом рідна хата,
В саду росте старий горіх.
Не всохла липа та крислата,
Де слід зостався ніг моїх.

Мене там мати сповивала,
Де вишні під вікном цвітуть.
І з дому в світ благословляла
В селі, що Бабичі зовуть.

Моє село, моє дитинство –
Там радість і печаль моя.
У тім селі моя колиска,
І там горить моя зоря.

01.07.2002 р.

Каштани

Мов свічки, запалили каштани
На зелених гілках білий цвіт.
А я лину у край той думками,
Там, де батьківська хата стоїть.

Ой каштани, каштани, каштани –
Нижній спогад про рідне село.
Ніби знову йду тими стежками,
Де колиска дитинства мого.

Серце гріє дитинство далеке,
По житті йдуть зі мною завжди
Літні грози, і барви веселки,
І каштанів зелені плоди.

Вже у вирій птахи відлітають,
Жовте листя вкриває наш сад.
Буйний вітер дерева гойдає,
На нас сипле каштановий град.

Тепле літо прощається з нами
В небесах журавлиним ключем.
На землі червоніють каштани,
Вмиті першим осіннім дощем.

04.10.2001 р.

Спогади дитячих літ

Ось знов зима у гори завітала,
Стежки й дороги снігом замело.
Роки дитячі враз мені згадались –
Моя хатина і моє село.

Довкола хати зроблена загата,
Лиш вікна – мов діру прорізав хтось.
Із неба сипле білий сніг лапатий,
Шибки малює цілу ніч мороз.

Піде у двір ще молодий наш батько,
Для нас він зліпить бабу снігову.
Біля вікна поставить на загаті
Та ще й у руки дасть він їй мітлу.

Ми до вікна всі біжимо дивитись.
В печі у хаті блимає вогонь.
Приносить батько сніг на рукавицях,
І віє холод від його долонь.

І бавлячись, руками доторкнеться
До нас, зігрітих, мов до пташенят.
Було все ніби вчора – так здається, –
Та пропливло вже літ із п'ятдесят.

15.09.2002 р.

Я називаюся людиною

*Ти життя прожила в смутку,
В тернистих муках на землі.
Ми збережемо світлу пам'ять
Про тебе у серцях своїх.*

С. Шумило

Я так хотіла б бути ялиною,
Стрункою і вічно зеленою,
Щоб красуватись поміж кленами
Своєю вродою незмінною.

Та неможливо стать ялиною.
І хай я буду некрасивою,
Однак повинна бути щасливою,
Бо називаюся людиною.

* * *

О юносте вільна, крилата,
Наповнена щастям без краю,
А в небі зірок так багато –
Котра з них моя, я не знаю.

* * *

Люблю життя, яке судилось.
У лузі – бачити ромашки,
У морі – воду, що вмістилась.
Люблю життя я не в розмашку.

* Ірина Федина – рідна сестра Стефанії, народилася 7 серпня 1938 р. Змолоду дуже важко захворіла і багато років була прикута до ліжка. Почала писати вірші. Ці рядки – посвята Стефанії. 19 березня 1976 р. Ірина померла.

Юносте, як тебе мало!

Ніч стелить землі темні крила,
І сон невідомий гряде.
Де юності пору зустріла,
Їм квіти під ноги кладе.

Приспів:

Тюльпани цвітуть і цвітуть,
І шепочуться квіти багряні.
Одною дорогою йдуть
Два наші серця полум'яні.
Коханню немає кінця,
Де разом ідуть два серця.

Колише нас сон тишиною,
Не спиться у юності, ні.
Дорога стає в ніч ясною,
Серця все співають пісні.

Приспів.

Веселі акорди баяна
Порушили спокій нічний.
І зіронька з неба багряна
Шле в темряву промінь ясний.

Приспів.

1974 р., весна

Сільські розваги

Розкинулось село ген-ген за Бугом.
Літають чайки, весело кричать.
А там дідусь вже оре поле плугом,
Збирає колоски юрба дівчат.

Гелґочуть гуси, ходять по подвір'ї,
За хатою десь чути півня спів.
В саду лежить маленька купка пір'я –
Це яструб вбив курча мале і з'їв.

Індик надувся, ходить гонорово,
Ряба кудахає: знесла яйце,
А в кучі хрюкає свиня здорова,
Бо господиня їсти не несе.

Зловив кіт мишку десь біля комори
І вертить задоволено хвостом,
А дітвора поприбігала з двору
І гру цікаву завели з котом.

І так весь день життя в селі вирує.
Увечері тут самогон женуть.
А біля тину дівчину цілує
Сусідський хлопець – в армію беруть.

Рябко розгавкався несамовито,
Бо москалі зі шпелями ідуть,
Кричать на діда з лайкою сердито
Та до сільради на „допрос” ведуть.

Мичить корова, бо доїти треба,
Іде додому, стадо покида.
А блідий місяць, мов пастух, на небі
Довкола себе зорі розкида.

28.01.2002 р.

Шахтар

Де не змовкає спів пташиний,
Де неповторна гір краса, –
Неначе легінь з полонини,
Палац піднявся в небеса.

Довкола ллеться запах хвої,
Живиці чистої янтар,
І ваблять будні тут святкові
У санаторії „Шахтар“.

Тут рук тепло відчує кожний,
І серця щиру доброту,
І смак води – цей дар наш Божий
З джерел землі вам подадуть.

Вогні горять, й пісні лунають,
Танцюють пари плавно вальс –
Та в „Шахтарі“ відпочивають,
Хто в гості завітав до нас.

Всю ніч горять тут тихі зорі,
Всміхаються в чарівнім сні.
Тож приїжджайте в санаторій,
Здоров'я й сили зачерпніть.

20.03.2003 р.

Дивний сон

Мені наснилися гори сині
І шум бурхливої ріки,
Червоні ягоди калини,
Дитячих літ моїх стежки.

На схилах гір, мов юні чати,
Росте в задумі ялівець.
В долині у зелених шатах –
До болю рідний Трускавець.

Моя тут юність пролетіла
В рожевім цвіті веснянім,
Тут голову мою прикрили
Нитки сріблястих павутич.

І думи вже снують осінні,
Крадеться вечір за вікном.
У тім краю моє коріння,
Мій Трускавець, мій дивний сон.

25.05.2001 р.

Мій Трускавець

Де шепчуться з вітром ялини,
Наче чати, стоїть ялівець.
Там сховалось в зеленій долині
Рідне місто моє Трускавець.

Приспів:

Мій Трускавець, місто надій
Юних сердець сповнення мрій.
Мій Трускавець в піснях прозвучав,
Слави вінець тебе увінчав.

Приспів.

Загорілись свічками каштани,
Старі липи в задумі стоять,
А далеко десь там за лісами
Рідні гори Карпати димлять.

Приспів.

Довкруг лине пісень розмаїття,
Заплітаючи слави вінець.
Відраховує друге століття
На своїх сторінках Трускавець.

Приспів.

Чудодійні тут грають джерела,
Це дар Божий, життя еліксир,
Частка нашого краю блаженна,
Ваблять щедро всіх чари краси.

Приспів.

Ясне сонце за гори сідає,
Літній день потихеньку згаса.
Вечір в небі зірки розсіває,
Землю вкрила холодна роса.

28.05.2002 р.

Моя Зоря

Онучці Олександрі

Вдивляюся я в вечірні зорі,
Де ясний промінь мерехтить.
Там у небесному просторі
Десь і моя зоря горить...

Лише на світ я народилась,
Серед небесних всіх світил
Моя зоря нараз з'явилась –
Її мій ангел засвітив.

Вона для мене ясно світить
І випромінює мені
Найщасливішу долю в світі
З небес в вечірній тишині.

Де б не прийшлося життя прожити –
Зоря мені освітить шлях.
Її мій ангел-хоронитель
Тримає у своїх руках.

Коли остання мить настане,
До мене ангел прилетить,
Торкнеться ніжними устами,
Мою зорю щоб погасить.

А світять зорі найясніше
Для нас лиш в рідному краю,
Над нами небо найрідніше –
Тут відшукай свою зорю.

20.03.2003 р.

Древній Львово

Розвіявся наш стяг над древнім Львовом,
У небо синє вежі піднялись.
Гудуть відрання Святоюрські дзвони,
Ідуть до храму люди, як колись.

Ти вистояв в неволі, древній Львово,
Не вбила дух свідомості Москва.
Тут назви вулиць знаних нам героїв,
І рідна мова наша тут жива.

Ти став на ноги першим, древній Львово,
Дух нації піднявся до висот.
Дали плоди тут зерна Чорновола,
До визвольних змагань вели народ.

І ти пишайся нині, древній Львово,
Цей плід мав назву величаву – Рух.
Під синьо-жовтим прапором свободи
Всі об'єднались у живий ланцюг.

Сьогодні ти радієш, древній Львово,
Нас зустрічає в центрі сам Тарас.
Єдину, Незалежну і Соборну
Бог Україну повернув для нас.

11.07.2000 р.

На крилах мрій

Піду туди, де водограї,
Де стелиться туман, як дим,
Де мрія пташкою літає
Під чистим небом голубим.

Там місяць ввечері виходить
Спочити на вершині гір,
Де в озері вмістились води
І миє скелі Синевір.

Я вийду на вершину, стану,
Повітря чистого вдихну.
Здається, до зірок дістану,
Як тільки руку простягну.

Ось загорілось сонце колом,
Всміхнулось досвітком з-за хмар,
І чисті роси світанкові
Розсипались, немов янтар.

Дістану сонячне проміння,
Долоні ніжно обпечу
У рідний край, там, де коріння,
На крилах мрій я полечу.

26.06.2002 р.



Якщо можеш, прости

Для нас щастя колись посміхалось,
Була чиста любов, як кришталь.
Та життя твоє враз обірвалось –
В мою душу вселилась печаль.

Може, зіркою світиш ти в небі,
Випромінюєш долю для нас.
Я завжди пам'ятаю про тебе,
Але рани загоює час.

А життя на землі не скінчилось,
Буйним цвітом весна розцвіла.
І у серце моє – так судилось –
Любов знову до мене прийшла.

Тоне в зелені цвинтар, мов в шатах,
І стоять у задумі хрести.
Я до тебе прийшла, щоб сказати:
Якщо можеш, коханий, прости!

16.11.2001 р.

Зимова казка

Порозсипав хтось, начебто навмисно,
Маленькі зірочки десь із небес.
Покрили землю килимом пушистим,
Немовби в казку світ поринув весь.

Сніжинки заблищали кришталеві,
Враз вітер запросив їх у танок,
І закрутились білі каруселі.
Зима до нас постукала в вікно.

Засипало калину білим снігом,
Лиш кетяги висять, мов снігурі.
Принишк струмок і заховавсь під кригу,
А вітер виє вовком в димарі.

Згасає день. Притихла хуртовина
По небі вечір зорі розсівав.
Холодна ніч довкруг все оповила,
Мороз узори тихо малював.

16.11.2001 р.

Весна

Мов цимбали, джерела так грають,
І весна, наче панна, іде.
На луги килими розстеляє,
Ніжні квіти під ноги кладе.

Скрізь пташині дзвенять хороводи.
Відчинив ніби двері хтось в рай,
А потоки стрімкі несуть води.
Зустрічає весну рідний край.

Все здригнулося раптом від грому,
Після сну вмили землю дощі.
Пробудилась весна в кожному домі,
Відгукнулась у кожній душі.

31.03.1998 р.

Літо

Вже відійшли весняні грози,
Духмяні липи відцвіли.
Стовпом став порох на дорозі.
Лелеки в гніздах підросли.

Калини кущ, де річка бистра,
Себе прикрасив вже до свят.
Червоні ягоди-намисто
На сонці, наче жар, горять.

Цвітуть довкола хати квіти,
Мов хтось вінок великий сплів.
І яблука зриває вітер,
Вночі кидає до землі.

Ось сонце кругом загорілось,
Зібрало ранішню росу.
Хтось стукав молотком – дзвеніло:
Там дід старий клепає косу.

Спекотний день, зів'яли квіти,
І в лузі висохла трава.
У полі пахне стигле жито –
Розпочинаються жнива.

01.08.2002 р.

Жовте листя

Барви осені вкрили вершини,
Жовте листя летить із дерев.
Впав рососою туман на долини,
Лине музика чистих джерел.

Жовте листя кружляє над нами,
Пахне пізніх квіток аромат.
Я кохаю тебе до безтями,
Моя горлице синіх Карпат.

Осінь килимом землю встеляє,
Душу милує райська краса.
Ми з тобою обоє гуляли,
Доки вранішня впала роса.

І щезали вже сутінки ночі,
Ясний місяць за хмари сховавсь.
Очі, губи і руки дівочі,
Тоді пристрасно я цілував...

Вітер білу фату розвіває,
Жовте листя летить під вікном.
„Гірко! Гірко!”, – у залі лунає,
І у келихи ллється вино.

07.02.2003 р.

В моїм краю

Онучці Олександрі

Де у гаю цвіте калина,
Спів солов'я лунає дзвінко,
Цей край мій зветься Україна,
А я зовуся українка.

В моїм краю зелені гори,
Дніпро несе могутні хвилі.
Пшениці золоті простори,
Над Чорним морем чайка квилить.

Над нами сонце найясніше
Дарує нам ласкавий промінь.
І наше небо найсиніше,
А ввечір сяють тихі зорі.

Яка співуча наша мова,
Вона для мене найрідніша.
Як виросту, її ніколи
Не проміняю я на іншу.

15.01.2003 р.



Випшелям

Над нами небо синє-синє,
Летять у вирій журавлі.
У цей жовтневий день осінній
Вітають з святом вчителів.

Яка ж це праця в вас невтомна,
І серце сповнене добра.
І кожний раз у школі й вдома
Ви є взірцем для школяра.

А скільки сил іде й здоров'я,
Терпіння, праці і снаги,
Щоб наших діток невгамовних
Ви в люди вивести змогли.

Щоб нам була достойна зміна
Із цих маленьких школярів,
І щоб пишалась Україна
За наших дочок і синів.

29.09.2000 р.

Свято ялинки

Засвітилися вогні, і ялинка сяє.
Нині весело мені у святковім залі.
Під ялинкою лежать скручені пакунки.
Так їх хочеться узяти, бо це ж подарунки.

Повели танок кругом хлопчики й дівчата.
Білка із рудим хвостом, сірі зайченята.

18.11.2001 р.

Свято Миколая

З неба сипле сніг лапатий,
Миколай кожух вдягнув
І гайда – пішов по хатах,
Щоб когось не обминути.

Легко вітерець повіє,
Десь відчиниться вікно.
Миколай пройти зуміє,
Де чекають всі давно.

Він все знає, хто послушний –
Ти його не проведеш, –
І всім чемним під подушку
Подарунки покладе.

Знову вітерець повіє,
Він спішить у інший дім,
А вже вранці сам радіє,
Бо роздав пакунки всім.

10.12.2002 р.

Святий Миколаю

Миколаю наш святий,
Ти у дім до нас прийди.
В нас є діточки у хаті –
Будуть всю ніч виглядати.

Ти повій легеньким вітром
І прийди так непомітно.
І принеси всім, що можеш,
Ми тобі молитву зложим.

10.12 2002 р.

Коліскова

Тихенько вечір наступає,
По небі зорі розсипає.
Неначе човен, місяць плине.
Кидає промінь на хатину.

Де віддзвонила вже дев'ята,
Там діточкам пора вже спати.
А киця Мурка у куточку
Давно згорнулася клубочком.

Хай кольорові сни пророчі,
Всім сняться на добро щоночі.

28.01.2002 р.

Киця Настя

Неначе в норки пишна шкурка –
Поважно, тихо ходить мурка.
Смачненьке любить щось поїсти,
Де гріє сонечко, присісти.

На теплій пічці полежати
Та цілий Божий день проспати.
Як ніч настане, наша киця,
Неначе справжня мандрівниця,
Вже не по теплій хаті ходить –
По вулиці до ранку бродить.

А ще, як добре їй удасться,
Прийде за тиждень киця Настя.

Україна молода

Скрізь пісні ми нині чуєм
В селах наших і містах:
День народження святкує
Україна молода.

В вишиванці, у віночку,
Стрічки жовті, голубі.
Ми, твої сини і дочки,
Низько вклонимось тобі.

Щоб ти стала краще жити,
Піклувалася про нас.
Будем ми тебе любити,
Як колись любив Тарас.

10.08.2000 р.

Рідна мова

Нас, маленьких, вчила мати
Рідну мову шанувати.
Наша мова українська
Мелодійна, наче пісня.

Нам співала колискову
І вела з нами розмову.
Завжди треба пам'ятати,
Що колись навчала мати.

Бо найкраща в цілім світі
Рідна мова, любі діти.

Брати

Помірно

Gm

1. Під не - бом бла - кит - ним бра -

Cm F

ти ви-ро - ста - ли, вди - ха - ли зпо -

F7 Bb G7

віт - рям і - де-ю свя - ту. Лю - би -

ти Віт - чиз - ну їх нень-ка нав - ча -

Cm Eb

ла, слу - жи - ти на - ро-до-ві

D

ввіль-нім кра - ю. 2. Та

Gm Cm

рап-том вно - ці за - гри - мі-ли гар - ма -

F

ти, зем - ля Ук-ра - ї - ни па -

ла - ла ввог - ні. І стар -
шо - го бра - та за - бра-ли всол -
да - ти, пі - шов брат мо - лод - ший
впов - стан-ський за - гін.

3. Так доля навіки братів розлучила,
Хоч клятву давали Вітчизні одній.
Один в більшовицькім солдатськім мундирі,
А другий під стягом Бандери йшов в бій. } 2 р.
4. Бої не стихали за волю України,
Від гострої кулі молодший впав брат.
Стоїть хрест високий й червона калина,
Де в братній могилі повстанці лежать. } 2 р.
5. Ростуть край дороги берези три білі,
Де падали хлопці в кривавій борні.
Там зірка червона горить на могилі:
Солдат з України лежить в чужині. } 2 р.
6. Під небом блакитним калина буяє
І кетяги низько схиляє свої.
– Єднайтесь брати! – Україна благає.–
– Єднайтесь, українці, в єдиній сім'ї. } 2 р.

01.02.2003 р.

Шам, де віти схилили смереки

Помірно

1. Там, де ві-ти схи - ли-ли сме - ре - ки,
ди-кий звір со - бі віль-но гу - ляв.
Там у лі - сі, да - ле-ко-да - ле - ко
пар-ти - зан-ський за - гін спо-чи - вав. 2. Кожний
знав, мо-же, вже не вер - неть - ся, та ще вог -
ник на - ді - ї не згас. А пан сот-ник зтри
во-го-ю всер - ці ви - да - вав свій ос -
тан-ній на - каз. 1. Кож-ний 2. каз.

Там, де віти схилили смереки,
 Дикий звір собі вільно гуляв.
 Там у лісі, далеко-далеко,
 Партизанський загін спочивав.

Кожний знав, може, вже не вернеться,
 Та ще вогник надії не згас.
 А пан сотник з тривоگوю в серці
 Видавав свій останній наказ.

Вирушаємо хлопці на захід,
 Перейдемо державний кордон.
 Нас врятує лише самозахист,
 Бо страшний видав Сталін закон.

Потім всі в Україну повернем,
 Доля кожного в Божих руках.
 Заспіваємо знов „Ще не вмерла!”
 Синьо-жовтий підніmemo стяг.

Там, де віти схилили смереки,
 Там повстанський загін спочивав,
 А пан сотник у лісі далекім
 Свій останній наказ видавав.

01.02.2002 р.



Гудуть сумно дзвони

Помірно схвильовано

1. Вес - на втрид-цятьтре-тім. Са-ди від-цві - тали. Пі-

сень тут не чу - ли ні смі - ху ді - тей, лиш

чор - ні во - ро - ни над кра - ем лі - та - ли, Хо -

див тут жах - смер - ті міль - йо - нів лю - дей. Гу -

Приспів:
 дуть сум - но дзво - нив свя - то - му со - бо - рі, сві -

ча по - ми - наль - нав жа - ло - бі го - рить. Страш -

не ли - хо - літ - тя в час го - ло - до - мо - ру, хай

нам на - га - да - є, що во - рог не спить. 2. І

Весна в тридцять третім. Сади відцвітали.
 Пісень тут не чули, ні сміху дітей,
 Лиш чорні ворони над краєм літали,
 Ходив тут жах смерті мільйонів людей.

Приспів:

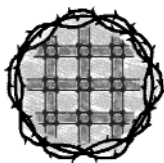
Гудуть сумно дзвони в святому соборі,
 Свіча поминальна в жалобі горить.
 Страшне лихоліття в час голодомору,
 Хай нам нагадає, що ворог не спить.

І знов розцвітає весна білим цвітом,
 Вертають лелеки із теплих країв,
 Знов села тут квітнуть, радіють тут діти,
 Та пам'ять не стерла страхіття тих днів.

Приспів:

Гудуть сумно дзвони в святому соборі
 В них голос печалі, в них голос жалю.
 Нас жертви благають – а жертв цих мільйони:
 – Не дайте топтати Україну свою!

14.02.2003 р.



Байдуже мені

Помірно Dm A7 Dm

1. Бай-ду-же-ме-ні, лю-биш ти чи ні:
 вме-не на ду-ші цві-те вес-на. Все бу-ло, мов всні,

му-зи-ка й піс-ні, ке-ли-хи чер-во-но-го ви-
 на. ке-ли-хи чер-во-но-го ви-на.

2. Gm A7 Dm

Байдуже мені, любиш ти чи ні:
 В мене на душі цвіте весна.
 Все було, мов в сні, музика й пісні,
 Келихи червоного вина. } 2 р.

У святковий час вип'ємо за нас,
 Вип'ємо за щастя, за буття,
 За потік надій, нездійснених мрій,
 Щоб здавалось піснею життя. } 2 р.

Байдуже мені, любиш ти чи ні,
 Відцвіте весни червоний цвіт
 Осені туман вкриє скроні нам,
 Та залишить спогад юних літ. } 2 р.

09.01.2003 р.

Я так тебе чекав

1. Я так те - бе че - кав - мій я - блу -
не - вий цвіт, сво - ю ко - хан - ну, ви - мрі -
я - ну, ніж - ну. Зустрілись ми те - пер
у - же на схи - лі літ, а - ле для нас це
не бу - ло за - піз - но. пі - зно.

Я так тебе чекав – мій яблуневий цвіт,
Свою кохану, вимріяну, ніжну.
Зустрілись ми тепер уже на схилі літ,
Але для нас це не було запізно. } 2 р.

Знов блиск твоїх очей, неначе дві зорі,
І скільки в них було тепла й любові.
Згасати день почав, темніло на дворі,
А ми стояли, мов німі, обоє. } 2 р.

Всміхалася ти знов до мене, як колись,
Я ніжно гладив шовк твого волосся.
Кохання давній жар у серці залишивсь.
Нам жаль було за тим, що не збулося. } 2 р.

20.01.2002 р.

Запах магіоли

Помірно

1. Для нас щас - тя зір - ки ві - щу - ва - ли, ко - ли
ми бу - лив дво - х так дав - но. Та стеж - ки ро - зій - шли - ся не -
жда - но. Ти при - хо - диш у спо - га - ди знов. Ма - ті -
о - ла, ма - ті - о - ла - ніж - ний
за - пах, аж до ран - ня. Ма - ті - о - ла, ма - ті - о -
ла - спо - гад пер - шо - го ко - хан - ня. Ма - ті -
пер - шо - го ко - хан - ня. 2. Ніж - ний

Для нас щастя зірки віщували,
Коли ми були вдвох так давно.
Та стежки розійшлися неждано –
Ти приходиш у спогади знов.

Приспів:

Матіола, матіола –
Ніжний запах, аж до рання.
Матіола, матіола –
Спогад першого кохання. } 2 р.

Ніжний запах п'янки матіоли
Розливається в нашім саду.
Я тебе так люблю, як ніколи.
І назустріч з минулим іду.

Приспів.

Я люблю твої карії очі –
Тепер інший тебе утіша.
А у мене безсонні ночі,
І ридає розбита душа.

Приспів.

Ти прийди вночі сном кольоровим,
Поцілунком торкнись, як колись,
Подаруй мить щасливу любові –
Мою зранену душу зціли.

Приспів.

20.07.2001 р.

Я для тебе зірву усі квіти

Музична партитура для голосу та фортепіано. Темпозначення: Рухливо. Ключ: G-dur. Метр: 3/4. Партитура складається з семи рядків нот. Під нотою першого рядка вказано 'Рухливо' та '3'. Під нотою другого рядка вказано '3'. Під нотою третього рядка вказано '3'. Під нотою четвертого рядка вказано 'Приспів:' та '3'. Під нотою п'ятого рядка вказано '3'. Під нотою шостого рядка вказано '3'. Під нотою сьомого рядка вказано '1.' та '2.'.

1. Там, де змій-ко-ю в'ється сте-жи - на, сві-жі

тра-ви впо-ко-сах лягли. Мизри-ва-ли у-двох кві-ти си-

ні і на щас-тя у ко - си впле - ли. Я для

те-бе зір-ву у-сі кві - ти, си-не не-бо тобипри-хи-лю.

Лиш это - бо - ю у ці-ло-му сві - ті сво-ю

до-лю на двох роз-ді-лю. Я для

2. Для нас місяць світив із-за хмари,
Коли сутінки перші лягли.
В тишині лунав голос гітари,
Сині квіти у косах цвіли. } 2 р.

3. Ти скажи, де тих чарів узяти,
Щоб цю мить зупинити змогли,
Щоб в руках твоїх ніжні ті квіти
Для нас вірним коханням були. } 2 р.

4. Пахнуть м'ятою скошені трави,
Вечір квіти у росах купав.
Ми в руках сині квіти тримали,
Соловейко в гаю щебетав. } 2 р.

Лебедина пісня

Сл. Маріанни Заліської

1. Два ле - бе - ді бі - лі, ку -
 па - лись в став - ку. Ле - бід - ка і ле - бідь,
 Ор - лан - да й А - ну. Так лю - ди наз - ва - ли
 цю па - ру є - ди - ну за чис - ту і вір -
 ну лю - бов ле - бе - ди - ну. Так ну. 2. Бо

2. Бо лихо спіткало лебідку Орланду
 Її застрелили в ставку на світанку,
 Коли ще лиш жайворон в небі співав,
 Коли навіть Ану і той все ще спав. } 2 р.
3. Лебідку убили, а Ану лебедик
 Все бився над нею й кричав: „Ні, не треба”.
 Проте цього крику ніхто не почув.
 Усі люди спали, лиш жайворон чув. } 2 р.
4. Ану вверх здійнявся і каменем впав
 І, важко зітхнувши, він душу віддав.
 Убита Орланда, убитий Ану:
 Без неї не бачив він долю свою. } 2 р.

Подаруй мені квіти піони

В темпі вальсу

1. 2. У са - дах роз - цві - та - ть пі - о -
 ни, ве - чір кві - ти у ро - сах ку - пав.
 Ніж - ні кві - ти мо - є - ї лю - бо -
 ві, що ко - лись ти ме - ні да - ру - вав.
 2. Роз - ли бов. Пі - о - ни, пі -
 о - ни, пі - о - ни - квіти - ти ю - нос - ті,
 ніж - ний тре - пет мо -
 кві - ти на - дій. Пі - о - ни, пі -
 є - ї ду - ші.
 о - ни, пі - о - ни - чо - го спо - кій три -
 як лю - бов збе - рег -

во - жи - те мій? Пі жість. 3.4.І жу -
ти, під - ка - - - - -

У садах розцвітають піони,
Вечір квіти у росах купав.
Ніжні квіти моєї любові,
Що колись ти мені дарував.

Розливається запах медовий,
І устами торкаюся знов
Свіжих квітів тих темно-червоних,
Таких ніжних, як перша любов.

Приспів:

Піони, піони, піони –
Квіти юності, квіти надій.
Піони, піони, піони,
Чого спокій тривожите мій?
Піони, піони, піони –
Ніжний трепет моєї душі.
Піони, піони, піони,
Як любов зберегти, підкажіть?

І журавкою спогад витає,
Туга в небо вечірне летить.
Знов твій голос, як пісня лунає,
Як струна, що у серці бринить.

Подаруй мені квіти любові,
Хай у спогадах серце щемить.
Запах квітів тих темно-червоних,
Мов вино, мою душу п'янить.

Приспів.

3.05.2003 р.

Три сини України

Онукові Назарові

Помірно

1. Па - м'я - тай, мій си - ну, ро - ду
ти я - ко - го. Пред - ків на - ших кли - кав в бій ко -
зацький клич. З гір Кар - пат ви - со - ких до Дніп -
ра ста - ро - го йшли Чу - маць - ким шлях - хом в За - по -
різь - ку Січ. З гір Кар - маць - ким шлях - хом в За - по -
різь - ку Січ. 2. Па - м'я -

Пам'ятай, мій сину, роду ти якого.
Предків наших кликав в бій козацький клич.
З гір Карпат високих до Дніпра старого
Йшли Чумацьким шляхом в Запорізьку Січ. } 2 р.

З Новим роком і Різдвам Христовим

Пам'ятай, мій сину, де ти народився.
Край твій прославляють солов'ї в гаях.
З вітром там шепочуть колоски пшениці,
Верби над водою, вишні у садах. } 2 р.

Пісню колискову, що ти чув з дитини,
Матері-вкраїнки, сину, пам'ятай.
Край, де ти родився, зветься Україна –
Іншу Батьківщину, сину, не шукай. } 2 р.

Може, треба буде, сину, – стань горою,
Щоб оберігати батьківський свій край.
У руках юнацьких міцно стисни зброю:
– Ти син України – завжди пам'ятай! } 2 р.

24.01.2003 р.



Через гори в мороз й хуртовину
Рік новий, мов на конях, примчав,
О дванадцятій вдарив в годинник –
З Новим роком усіх привітав.
Ці вітання у кожну хатину
Донесе святий ангел з небес.
З Новим роком, моя Україно!
З новим щастям, народе мій весь!

* * *

Рік новий крокує по всій Україні,
Посипає снігом білим навкруги,
Веселімся нині у сім'ї єдиній,
Нехай нам позаздрять наші вороги.
Знов столи обрусом білим застеляєм,
Сядем до вечері у святковий час,
Зірка Вифлеємська нас благословляє,
І Різдво Христове хай єднає нас.

* * *

Восьмикутна зірка сяє,
Сипле промінь золотий.
Сію, сію, посіваю
В новорічний день святий.
Хай пшениця й жито родить,
Щастя в кожний дім заїде.
Веселімся, люди добрі:
Рік новий до нас гряде.
Через сніг і заметілі,
Долинають нам слова:
З новим роком, Україно!
І веселого Різдва!

Різдвяні привітання

Ясна зоря засвітила
Й показала всім дорогу,
Щоб ми йшли до Вифлеєму
Поклонитись низько Богу.
Там, в вертепі, між бидляти
Є Ісус і Божа мати.
Віл з ослом їх зігріває,
А хор ангельський співає.
І ми з вами веселімся,
Христу низько поклонімся.
Христос ся рождає!

* * *

З Новим роком вас вітаєм
І з Різдвом Христовим!
Від душі ми вам бажаєм:
„Будьте всі здорові!”
Щоби жито і пшениця
Родилися в полі,
На столі був в кожній хаті
Коровай святковий.
Щоби краще всім жилося,
Як в році старому,
І вино щоби лилося
У кожному домі.
Нехай зірка Вифлеємська
Ясно всім нам світить
І усіх благословляє,
На многії літа.

Віншування

На щастя, на здоров'я, на той новий рік,
Нехай буде кращим, ніж був він торік.
Хай родиться в полі жито і пшениця,
Нехай хліб-сіль будуть у кожній світлиці.

Нехай в кожному домі всі будуть здорові,
І щоби було в вас усього доволі.
Хай сиплються гроші вам дощем із неба,
Й Господь посилає усе, що вам треба.

А ви, господарі, за тую віншівку,
Дайте вина або дайте горілки.
Та небагато, лише по келишку,
І ще чого-небудь на добру закуску.
„Многая літа” для вас заспіваєм
І підемо своєю дорогою далі.

* * *

Ангел з неба завітав –
Із Різдвом всіх привітав,
Щоби ми не сумували,
А свята щоби зустрічали
Із вертепом, з колядою,
За столом святим з кутею.
І від нас, дорогі друзі, прийміть щирі слова:
Щастя вам усім й здоров'я та веселого Різдва.

* * *

Хай Миколай, отець святий,
Дарує вам на вік цілий
Здоров'я, щастя на дорогах,
В скрутну хвилину – допомоги.
Нехай Господь й святий Угодник
Усе життя вас супроводять.

Побажання

Хай твою життєву дорогу
Встеляють небесні зірки,
І ангел, твій хоронитель,
Хай буде з тобою завжди!
Щоб ти кожної миті відчула
Богородиці щирю опіку.
Бог з неба тобі хай дарує
Щастя, здоров'я і довгого віку!

* * *

Для вас я би хотіла
Прихилити небо.
З ясних зірок дорогу
Я б виклала для вас.
Щоби в житті ви мали
Усе, чого вам треба,
А щастя і здоров'я
Нехай Господь вам дасть!

* * *

Хай завжди ваші очі радістю сіяють,
І серце в грудях б'ється, наче в юнака,
Усякі негаразди хай дім ваш обминають,
І під святим покровом проживайте літ до ста!

* * *

Здоров'я й щастя вам бажаю
На многії-многії літа.
Хай вас завжди оберігає
Марія – мати Пресвята.

* * *

Спасибі вам за чуйність вашу,
За те, що ви така в нас є,
Хай Бог дасть щастя повну чашу,
Зозуля літ хай накує.

* * *

Вам хочу щиро побажати,
Щоб кожний день в вас був, як свято,
Щоби життя було, як казка,
Й була над вами Божа ласка!

* * *

Здоров'я вам і щастя щиро я бажаю.
Усі святі небесні нехай вас бережуть.
З найкращих слів подяку у ці рядки вкладаю
За чуйність, людяність і вашу доброту.

* * *

В цей світлий день, в весняне свято,
Жінкам я хочу побажати,
Щоб очі з радості горіли,
Лиш від любові серце мліло,
Щоби уста завжди всміхались,
І старість вас щоб не торкалась.

* * *

Хай життя буде схоже на казку,
А Бог з неба здоров'я дає.
За добро вам спасибі, за ласку,
І за те, що ви в нас така є.

* * *

В цей осінній день, у свято,
Я щиро хочу побажати:
Як людина – будь щаслива,
А як жінка – будь вродлива!
І віднині аж до віку
Щодня Божу май опіку.

* * *

Прийми від мене привітання
У цей прекрасний день весни:
І усі найкращі побажання,
Щоби здійснилися вони.
Як перша квітка, будь красива
І будь весела, як весна.
Усе життя живи щасливо,
Кохана будь й кохай сама.

* * *

Прийміть найкращі побажання:
Здоров'я, щастя і кохання,
Тепла сімейного в хатині
І довгих років всій родині.

* * *

Усі пісні в гаю пташині,
Як привітання, прийміть нині.
Це ж вони для вас співають –
З ювілеєм вас вітають.
Від квіток, вкритих росюю,
Прийміть пахощі медові.
Найщиріші привітання,
Щоб збулися всі бажання,

З ювілеєм

Шановний друже милий,
Сьогодні в тебе ювілей.
Прийми вітання наші щирі
В цей пам'ятний для тебе день.
З квіток барвистих хай дорога
Для тебе стелиться в житті!
Здоров'я, щоб ти мав від Бога
І сто щасливих довгих літ.

* * *

Тебе я, мамочко, вітаю:
Сьогодні в тебе ювілей,
І з усіх днів – я добре знаю –
Найщасливіший в тебе день.
Мені бабуся говорила,
Щоб пам'ятала завжди я,
Що ти сьогодні народилась,
Кохана мамочко моя.

* * *

Ти навесні родилась, коли все розцвітає,
Це ж тобі співають у гаю пташки,
І весна для тебе квіти розстеляє,
Щирі побажання з неба шлють зірки.
Не сумуй, що скроні в тебе посивіли,
І літа невпинно так кудись летять.
Щоби ти душею й серцем молоділа,
Бо тобі сьогодні тільки п'ятдесят.

Зустріч з випускниками

Так нібито недавно були ми зовсім юні,
Залишили ми школу, немов гніздечко птах.
Шкільні веселі роки вже відійшли в минуле,
Лише до нас приходять у спогадах і в снах.
Минуло десять років. Лунав останній дзвоник.
Була в очах і радість, і був прощальний вальс.
А нині знов зібрались ми з вами біля столу,
Ми келихи наповним і вип'ємо за нас.

* * *

Нехай щодня вам сонце світить
Й веселий спів пташки вам шлють.
Всі на землі найкращі квіти
Для вас в цей день хай розцвітуть.
Щоб ваші очі – два джерельця
Горіли радістю весь час,
І щоб у вашім добрім серці,
Любові вогник не погас.

* * *

В житті, як в природі, усяке буває,
То буря й негода, враз сонце засяє.
Хай Бог допоможе життя перейти,
У щасті, здоров'ї мети досягти.
Коли раптом в серці є туга й печаль,
Про вірного друга у мить цю згадай.

З весіллям

Скільки є квіток у гаї і зірок у небі синім,
Стільки щастя і здоров'я ми бажаємо вам нині,
Хай щасливих літ багато накує зозуля сива,
Щоб в любові і достатку довгий вік разом прожили.

* * *

Вітаєм щиро вас в день вашого весілля
І від усього серця бажаєм щастя сніп,
Із колосків пшениці, і квітів, і проміння.
В достатку і любові разом живіть весь вік.
І щоб плоди були в вас вашої любові,
Виростили діток гарненьких, здорових.
Щоб у вашім домі ангели літали,
З усіма святими вас оберігали.

* * *

Шлем свої вітання вам у день весілля:
Як весна квітуча, будьте ви веселі,
І щоб ви, як осінь, ще були багаті,
Щоб були ви щедрі так, як земля-мати.
Проживіть в любові, як ангели в небі.
Хай завжди в вас буде все, чого вам треба.
Щастя вам, й здоров'я, і довгого віку.
Хай сам Бог вас візьме під свою опіку.





*Ми помолімося за тих,
Хто не дожив до сьогодні,
Кого ще зовсім молодих
Скосила смерті зла коса,
Хто кров свою в бою пролив
За Україну суверенну.
Вони радіють тут і там,
Ща мирнак ідеє на небесах.*





*Сосна — це спогад літ мої дитячі
Про скриню забутими книжками,
Про каму баньківську в снігах Рівдів
І ласку яку бабусям моїм дарувала,
І ніжну ніжно материнську,
Про те, що так давно було...*





*Іраї, музико, бутиннат,
Звечаніт нам підніт крїт.
Каш прїбїант і бїдїтїт їдїрїтїт -
Шїтїт на сїрїїїїїїт сїрїїїт їрїїїт.*





*Даруємо посмітку ласкаву
І привітання намі щирі,
Щоб слово серце зігрівало,
А олі радісно горіло.*



Різдвом Христовим!



*До Вас я, мамо, серцем лину,
До рук устачи я торкнуся.
Дан нас Ви рідна і єдина.
За все тільки Вам вклонюся.*



Стефанія Шумило (Федина) народилася 16 березня 1944 р. в с. Вабичі Радехівського району на Львівщині в селянській родині. У батьків було четверо дітей: Ірина, Євген, Стефанія й Оксана. Ірина в молоді роки важко захворіла і померла. Євген живе в містечку Добротвір, сестра Оксана – в селі Іванівці. Мати Стефанії, Юлія, якій 23 квітня 2003 р. виповнилось 90 років, по сьогодні живе в рідному селі.

Батько, Федина Петро, був учасником боротьби за волю України. Помер 1985 р. Стефанія дуже шкодує, що він не дожив до того щасливого дня, коли над Львовом замаборів сільсько-жовтий прапор.

Дуже часто батько ділиться з Стефанією спогадами про минуле, про життя повстанців, про свої сподівання. Він до останніх днів вірив, що Україна буде вільною.

Стефанія почала писати вірші в 13 років. Коли Україна стала вільною, займалася серйозно поезією.

Від 1964 р. Стефанія живе в м. Трускавці. Працювала на будівництві, а останніх 28 років – у санаторії „Шахтар”. Її поезії друкували місцеві газети Трускавця та Дрогобича.

Її патріотичними віршами зацікавився місцевий співак і композитор Євген Копів, завідувач клубу санаторію „Шахтар”. Там з'явилися пісні на її слова. Вони виконуються колективами, які складає Євген Копів, на всіх святкових заходах у місті і навколишніх селах, а також на конкурсах.

Першим слухачем і критиком Стефанії є її чоловік Богдан Шумило. Він дуже цінує поезію своєї дружини. Бабусині вірші люблять читати онуки Назарій і Олександра.

Велику підтримку у видавстві першої та другої збірок поезій Стефанія отримала від головного лікаря-директора санаторію „Шахтар” Юрія Остапчука, а також від своїх уже дорослих дітей – сина Бориса і дочки Галини. Вони люблять і шанують свою маму.

Кожне свято уся сім'я збирається за родинним столом.

ІЛЮСТРАЦІЇ

- 1 вкл.** 1 с.: „Мрія Голуба“;
2 с.: Розп'яття Ісуса Христа.
- 2 вкл.** 1 с.: Панахида за убієнними у с. Бабичі на повстанській могилі. 24.08.2002 р.;
2 с.: „Пам'яті жертв політичних репресій“.
- 3 вкл.** 1 с.: Стефанія у рідному с. Бабичі. Квітень 2003 р.;
2 с.: Король Данило, м. Львів.
- 4 вкл.** 1 с.: Євген Конів (*зліва*), нар. 30.10.1943 р. – композитор, популярний виконавець національно-патріотичних пісень. Працює зав. клубом і керівником худ. самодіяльності у трускавецькому санаторії „Шахтар“. Скольський Валерій (*зправа*) – племінник Є. Коніва;
2 с.: Ансамбль „Сусідка“ (*1-й ряд зліва*: Любов Ковалець, Євген Конів, Олена Соляник; *2-й ряд зліва*: Галина Фірман, Юлія Нароєнко, Марія Коник, Марія Семенова).
- 5 вкл.** 1 с.: На презентації книги С. Шумило „З любов'ю до рідного краю“ в с. Бабичі (*зліва в горі перша* – Галина Сторощук (Ковтун), родичка Стефанії);
2 с.: Назарій і Олександра – онуки Стефанії.
- 6 вкл.** 1 с.: Мама на рідному подвір'ї у с. Бабичі. 28 березня 2003.
2 с.: Сім'я Стефанії Шумило.

ЗМІСТ

Іспит совісті	3
Пам'ятаймо країни	4
Я вірю	5
Благовіщення	6
Вифлеємська зірка	6
Христос воскрес!	7
„Радіють гори і долини...“	7
Святкова ніч	8
„Візьми, читачу, книгу в руки...“	9
Голод 33-го	10
Злочинцям кари не минути	11
Чорна субота	13
Тривожна ніч	14
Засвістав паровоз на пероні	15
В тюрмі, де строгий був режим	16
Українським політв'язням	17
Воякам УПА	18
Воякові УПА	19
У мундирах ворога	20
Вирок	21
Скажіть усе	22
Спогади про повстанців	23
Поклонімося могилі	24
Два постріли	25
Хлопець з Волині	26
І шуміли над ними ялини	27
Листоноша	28
Де від вітру колишеться жито	29
Ми вільні назавжди	30
Та знай, Україно	31
Ми любили Україну	32
Ми українці	32
Розцвітай, Україно	33
Віє вітер з України	33
Солдат України	34
Нам жити для себе пора	35
Моя земля, що зветься Україна	36
Немеркнуча зоря	37
Три жінки	38
Королева мрії	38
Я гуляла у полі	39
Де схилилась верба	39
Від тебе йду	40
Це був міраж	41
Прощай	42
Я так хотіла б все забути	43

На Купала	44
Моє село	45
Каштани	46
Спогади дитячих літ	47
Я називаюся людиною. <i>Ірина Федина</i>	48
Юносте, як тебе мало! <i>Ірина Федина</i>	49
Сільські розваги	50
Шахтар	51
Дивний сон	52
Мій Трускавець	53
Моя зоря	54
Древній Львове	55
На крилах мрій	56
Якщо можеш, прости	57
Зимова казка	58
Весна	59
Літо	60
Жовте листя	61
В моїм краю	62
Вчителям	63
Свято ялинки	63
Свято Миколая	64
Святий Миколаю	64
Колискова	65
Киця Настя	65
Україна молода	66
Рідна мова	66

Пісні

Брати	67
Там, де віти схилили смереки	69
Гудуть сумно дзвони	71
Байдуже мені	73
Я так тебе чекав	74
Запах матіоли	75
Я для тебе зірву усі квіти	77
Лебедина пісня. <i>Маріанна Заліська</i>	78
Подаруй мені квіти піони	79
Ти син України	81

Привітання

З Новим роком і Різдром Христовим	83
Різдвяні привітання	84
Віншування	85
Побажання	86
З ювілеєм	89
Зустріч з випускниками	90
З весіллям	91

ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНЄ ВИДАННЯ

ШУМИЛО Стефанія

З вірою у серці

Поезії

Музика Євгена Коніва



Редактор Ярослав Радевич-Винницький

Художнє оформлення Василя Сави, Ігора Бабики

**ВФ «Відродження» заснована 21 листопада 1991 р.
Петром та Олександром Бобиками,
Василем Іванишином**

Президент фірми Василь Іванишин

Головний редактор Ярослав Радевич-Винницький

Директор фірми Ігор Бабики

Коректор Наталя Мусійчук

Підписано до друку з готових діапозитивів 8.05.2003.
Формат 84x100¹/32. Папір офс. № 1. Гарнітура SchoolBookC.
Офсетний друк. Умовн. друк. арк. 4,67+0,58 вкл.
Обл.-вид. арк. 3,65+0,60 вкл. Наклад 600 прим. Зам. № 251.

Видавнича фірма «Відродження»

82100, м. Дрогобич, вул. Т. Шевченка, 2.

Тел. (office): (03244) 2-17-94, 3-73-59. Факс: (03244) 3-72-93.

79049, м. Львів-49, аб/с 10480.

Тел./факс (дирекція): (0322) 40-59-39.

E-mail: babyk@lviv.farlep.net

Поліграфічний технікум УАД

79005, м. Львів, вул. В. Винниченка, 12.

Тел.: (0322) 76-65-89.

Шумило Стефанія

Ш96 З вірою у серці. *Поезії*.– Дрогобич: Видавнича фірма „Відродження”, 2003.– 92 с., 12 іл., ноти.

ISBN 966-538-138-5

Друга збірка Стефанії Шумило „З вірою у серці“ – це ніби продовження першої „З любов’ю до рідного краю“, яка вийшла 2002 р. і відразу ж була нагороджена дипломом I ступеня VI конкурсу ім. Мирона Утриска. Тут і поезії, присвячені Україні, нашому народові, котрий перебуває під Божою опікою, і вірші-молитви за долю рідного краю, і звернення до його тяжкої історичної долі. Окремим циклом – вірші, присвячені борцям за волю – воякам УПА, дивізійникам, мирним українцям, що каралися по ворожих катівнях. Зворушливими є особисті ремінісценції у творах поетки – від огорнутих серпанком далеких дитячих спогадів про повстанців у батьківській хаті до щасливих віршів про рідне село, про Трускавець, Львів. Досить повно репрезентована в книзі й інтимна лірика – вірші про кохання, про чар перших ніжних порухів душі, про високу любов до матері й сестри. У збірці є також вірші на дитячу тематику. І, безперечно, не можна оминати увагою пісні на слова авторки та святочні віншування.

Сподіваємось, що поезії Стефанії Шумило не залишать байдужим жодного читача.

УДК 821.161.2-1
ББК 84.4УКР6-5

Ш 4702640202-5 Без оголош.
2003



*Якщо кудись закинє доля -
У рідний край вернеться знов.
Незаче в душі не вмере ніколи
Надія, Віра і Любов.*

ISBN 966-538-138-5



9 789665 381389 >



ВИДАВНИЧА ФІРМА
«ВІДРОДЖЕННЯ»